

קולנוע

חסר מזל. יש בו פחות מדי סכס בשביל סרט-סכס, פחות מדי מתח בשביל סרט-מתח, פחות מדי פסיכולוגיה בשביל סרט פסיכולוגיה, ופחות מדי ריאליזם בשביל סרט ריאליסטי.

הוא מספר על מורה רחוק, המקדיש את חייו למגבית ולחינוך תלמידיו. יום אחד הוא מגלה שלושה תלמידים המנסים לגנוב מקופת הצדקה. הוא מענישם אך סולח להם אחר-כך. אבל הם מחליטים להתנקם בו. הם מביימים נגדו אשמת אונס. הוא מפורסר ממשרתו, עווב את העיר, כמעט שוכח את העניין, עד שבאה לידיו ההודמנות לנקום בהם בחורה.

הסיפור הוא סיפור פשוט, לא עמוק ב-אופן מיוחד, לא מסובך באופן מיוחד, ולא

סרטים

סרט אידיאלי

גבעת הגברים (פסקים, תל-אביב; ארצות-הברית). הוא סרט כתוב טוב, מבוים טוב, משחק טוב, מצולם טוב, מחושב טוב. זהו סרט העשוי כלי-כך טוב, עד שאפשר להמ-ליך, מקרב הלב, לא ללכת לראות אותו. כך טען מישל קורנו בשבועון הצרפתי נובל אוברטור.

למה? כיוון שבגבעת הגברים הוא סרט הבנוי על אידיאות ולא על החיים. לאנשים שעשו אותו היתה אידיאה ברורה על ה-צבא, אידיאה על המשמעת, אידיאה על חום השמש באפריקה, אידיאה על קצין צבאי (אכזרי), על מפקד צבאי (תלוש), מבוגר, עסוק בחיים הפרטיים), על הכושי (אתלטי, נדיב, צודק), על הלבן (לבו), על האידיאות של הלבן בקשר לשחור (לא נכונות).

היתה להם אידיאה על קולנוע, על די-א-לוגים (תמציתים, אפקטיביים), היו להם אידיאות על כל דבר, ומה שחמור יותר, היו להם אידיאות צודקות, לכן הם עשו סרט של אידיאות עם אידיאה של מצלמה, המצלמת אידיאות של שחקנים, באידיאות של סיוטאציות. הם יצרו סרט אידיאלי ה-מוכיח רק דבר אחד: את חוסר התועלת ש-באידיאות, כשהן אידיאות בלבד.

גבעת הגברים היא, על כן, יצירה יפה, ההולכת לקראת השלמות, אך הולכת על ריק, לשום מקום. היא אינה גורמת לשום הרגשה, ומה שיותר חמור, כיוון שהמדובר הוא באידיאות, אינה אומרת שום דבר.

השנייה בסרט הסר-שגיאות כמו זה היא שאין בו שום מרחב. לכל בני האדם, כולל במאים, מותר לנגוע ללב, לפתות, להסיח את הדעת, לשעמם לפעמים, לשתוק, לתת לחיות. לשום בן-אדם, מלבד מורים או פרו-פסורים, אין הזכות לבלבל את המוח עם האידיאות הסטנדרטיות שלו.

מותה של ג'ין הארלו

הארלו (אלני תל-אביב; ארצות-הברית) אפשר לסלוח לגורדון דוגלאס ולג'ו לוי, יוצרי הסרט הארלו, את הכל. אפשר לסלוח להם על שסילפו לחלוטין את הביוגרפיה של הכוכבת האמיתית משנות העשרים. אפשר לסלוח להם על זה שעשו ממנה דמות קלושה, בלתי מתקבלת על הדעת. אפשר לסלוח להם על זה שלא הבינו מה מציע, מה דותף, ומה קורה אצל אלי-ל-קולנוע שהקהל ברא לו.

אפשר לסלוח להם על זה שטיפלו ב-אלילת-הסכס שלהם בפורטיטיות של מורי בית-ספר, ובפתיות של עזרות-בית. אבל אי-אפשר לסלוח להם על זה שה-סרט הגדול שלהם, שנודע אך ורק למלא קופות, משעמם כמו ספר טלפונים.

אגרופים, ציפורים ואדים

מאמריקה באהבה (חן, תל-אביב; אר-צות-הברית) אם נגזר על הציבור לראות רק סרטי סוכנים חשאיים ומיבצעי אף-בי-איי, מוטב לראות לפחות את הסוכים שבהם.

מאמריקה באהבה (אותו איש מאיסטנבול, במקור) הוא סרט ריגול טוב. אין בו הרבה היגיון, אבל הוא לא מתיימר לספק לקהל היגיון, אלא מתח, פעולה, צחוק — ומצליח. יש בסרט שורה של קרבות מלוטשים, מוחחים ומצחיקים. יש בו קרב המוני עם נשים זקנות, מפקחי משטרה וציפורים. יש בו קרב אדים בבית-מרחק, קרב אגרופים על ראש מגדל המואזין, או קרב מתחת למים. יש בו טעמים מצחיקים, בהם מתרוצץ הגיבור (הורסט בוכהולץ) עטוף מגבת ב-רחובות, בהם הוא נופל מחלון של בית אחד דרך חלון של בית שני, למיטת זוג, או גורם להתרסקותן של שש מכוניות, המנסות לדרסו, עלידי כך שהוא מתכופף כל פעם שהן מתקרבות אליו.

הגיבור הוא שושע נמלט, המסכים, תמ-רת מיליון דולאר, לחפש מדען אטום אמרי-קאי שנעלם. הוא מחפש אותו בשלוה של גיימס בונה, תוך לעיסת סוכריות וחיוך סופר-מני. הגיבורה היא מרגלת אמריק-אית (סילבה קושינה) והעיר בה מתרחשים הדברים היא איסטנבול היפהפיה.

הבמאי, אנטוני איזאסי, עשה שימוש נכון, אם גם לא מקורי ביותר, בכל המש-תתים הללו.

הנוקם מנוקם מפוסר

האדם בעל מפתח הזהב (ירון, תל-אביב; צרפת) הוא סרט טוב בסוגו, אך

קארול בייקר ב"הארלו" כסו ספר טלפונים

מתקבל על הדעת באופן מיוחד. אבל הוא עשוי בכנות ובפשטות. הוא מעלה, בצורה עדינה, נקייה, קורקטית, דמות עצובה של מורה חלש וטוב-לב, דמות סתתית לפעמים, טראגית לפעמים, מעוררת גיחוך לפעמים, אך תמיד שובה את הלב באנושיותה.

המנקה בארון הניקוי

הבארבוז (ארמון-דוד, תל-אביב; צרפת) לצרפתים יש הומור קליל, יש להם במאים ושחקנים טובים, ובכל זאת, בסרטי המתח שלהם הם מאבדים בדרך כלל את ההומור, את הקלילות, את הבמאים ואת השחקנים. הם לא מאבדים את חוש המתח שלהם, מ-שום שמעולם לא ניתנו בדבר כזה.

הבארבוז הוא סרט ריגול משעשע, הדומה לתרבה סרטי ריגול משעשעים, אך יותר כבד ויותר מסובל מהם. ארבעת גיבוריו הם ארבעה מרגלים של ארבע ארצות איר-ופיות. הם יושבים בסירה של מת מפורסם, ומנחמים את אלמנתו.

מרגל ומרגל נגדי, האחד מהם מחופש לבן דודו של הנפטר, השני מחופש לכומר המודה שלו, השלישי הוא רופא, והרביעי מתיימר להיות אחיו החורג. את כל הקש-רים הללו הם המציאו על מנת לקבל מן האלמנה סודות נשק אטומי שאתחיל בעלה. הם מאזינים, בצורה משעשעת מאוד, דרך מיקרופונים סמויים, איש לשיחותיו של ה-שני, הם מנסים, בצורה משעשעת עוד יותר, להתנקש איש בחייו של השני, לרדוף איש אחר השני, ולזרקו מבעד לחלון.

כשמגיעים לסירה חלק משבע מאות מיל-יון הסינים, או כשמגיע לשם אמריקאי, עם חלק מההון של ארצות-הברית, הם נפטרים מהם או ממנו באותה קלות חסרת דאגות. הם מגלים ביניהם, לעיתים, סידרת הב-

תן לגבר

תן לגבר — הראוי לשמו — את חבירה הראויה לשמה — „גולדסטאר”. מרווח צמאון ומשיבה נפש.

גולדסטאר

טל-ארילי

ROBY CSÁRDÁ

- מטבח הונגרי
- תזמות צוענית
- ארוחות צהרים וערב
- פתוח עד לאחד חצות

אזור כביש ירושלים
צומת כביש גהה

טכניקום

טכנאות
בנין • מכונות

ת"א, בן-יהודה 26
חיפה, הרצל 44

הרשמת בוגרי ח, ט, י, י"א
לכתות ט, י, י"א, י"ב
בשעות 8-5; 12-9
הרשמה גם לקורסי ערב

טכניקום

גרפיקה
ציור ופיסול

ת"א, בן-יהודה 26
חיפה, הרצל 44

הרשמת בוגרי ח-ט-י
לכתות שנתיות ודרשנותיות
בשעות 8-5; 12-9
הרשמה גם לקורסי ערב

טכניקום

שרטוט
מכונות • ארכיטקטורה

ת"א, בן-יהודה 26
חיפה, הרצל 44

הרשמת בוגרי ח, ט, י, י"א
לכתות ט, י, י"א, י"ב
בשעות 8-5; 12-9
הרשמה גם לקורסי ערב